

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалена Лазарова

Членове: Иванка Шкодрова
Калинка Г.а

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева в присъствието на прокурора Е. Анг. С. като разгледа докладваното от Иванка Шкодрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000601023 по описа за 2022 година

С Решение №11/21.09.2022год., постановено по наказателно дело №847/2021год. по описа на ВКС, е отменено Решение №260017/29.06.2021год., постановено по ВНОХ дело № 332/2019год. по описа на АСпНС, в **частта**, с която е потвърдена присъда №54/09.11.2018год. на СпНС по НОХ дело №633/2015год. и подсъдимите Я. Ц. П. и М. М. Д., са признати за виновни за престъпление по чл.213а, ал.3, т.5,вр. ал.2, т.1 и 4, вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК и делото е **върнато в тази му част** на САС за ново разглеждане от съдебното заседание от друг съдебен състав.

С посоченото решение се очертава предмета на делото по настоящото въззивно производство, а именно:

ЧАСТТА на Присъда №54/09.11.2018год., постановена по НОХД №633/2015год. по описа на СпНС, 15-ти състав, с която е признат подсъдимият **М. М. Д.**, род. на ***** год. в гр.***, българин, български гражданин, разведен, с висше образование, неосъждан, с ЕГН:***** за **ВИНОВЕН** в това, че в периода от 09.01.2007год. до 04.04.2007 год. в гр.Плевен, гр.София и гр.Белене, в условията на продължавана престъпна дейност, с цел принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение и да се разпореди с вещи го заплашил с насилие и с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки, като деянията са извършени от длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, придружени със заплаха за убийство, и са извършени от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П., както следва:

На 09.01.2007год. в гр.Плевен, хотел „Балкан“, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение – да се съгласи да изплати на „ИН-80“ООД, по представен му погасителен план, претендирана за дължима сума в общ размер на 70 000лв., го заплашил с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки /“че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“, „че дългът следва човека и където и да отиде дългът ще го следва“ и „че ако не плати в указания му срок първата вноска по поетото задължение ще има много сериозни проблеми“/, като деянието е извършено от длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П..

На неустановени дати за времето от 01.03.2007год. до 04.04.2007год. в гр.София, гр.Плевен, гр.Белене, с цел да принуди Н. Д. Д. да се разпореди с вещи – да плати сумата от 100 000лв. на „ИН-80“ ООД, го заплашил с насилие и противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки /“че той и семейството му ще бъдат убити“, „че ще бъдат продадени на украинци за органи“ и „че ще направят сестра му проститутка на Околовръстното на София“/, като деянието е придружено със заплаха за убийство, извършено е от длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П.,

поради което и на осн. чл.213а, ал.3, т.5 , във вр. ал.2, т.1 и т.4, във вр. чл.26, ал.1 от НК и на осн. чл.55, ал.1, т.1 от НК го е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три години и „Глоба“ в размер на 4000лв., като наказанието „Лишаване от свобода“ на осн. чл.66, ал.1 от НК е било отложено с изпитателен срок от пет години и на осн. чл.59, ал.1 и ал.2 от НК е приспаднато от наказанието „Лишаване от свобода“, времето през което подс.Д. е бил задържан по настоящото наказателно производство.

И В ЧАСТТА на Присъда №54/09.11.2018год., постановена по НОХД №633/2015год. по описа на СПНС, 15-ти състав, с която е признат подсъдимият **Я. Ц. П.**, род. на *****год. в гр.***, българин, български гражданин, разведен, с висше образование, неосъждан, с ЕГН:***** за **ВИНОВЕН** в това, че в периода от 09.01.2007год. до 04.04.2007 год. в гр.Плевен, гр.София и гр.Белене, в условията на продължавана престъпна дейност, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение и да се разпореди с вещи го заплашил с насилие и с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки, като деянията са извършени с участието на длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, придружени със заплаха за убийство, и са извършени от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П., както следва:

На 09.01.2007год. в гр.Плевен, хотел „Балкан“, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение – да се съгласи да изплати на „ИН-80“ООД, по представен му погасителен план, претендирана за дължима сума в общ размер на 70 000лв., го заплашил с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки /“че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“, „че дългът следва човека и където и да отиде дългът ще го следва“ и „че ако не плати в указания му срок, първата

вноска по поетото задължение, ще има много сериозни проблеми“/, като деянието е извършено с участието на длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П..

На неустановени дати за времето от 01.03.2007год. до 04.04.2007год. в гр.София, гр.Плевен, гр.Белене, с цел да принуди Н. Д. Д. да се разпорежи с вещи – да плати сумата от 100 000лв. на „ИН-80“ ООД, го заплашил с насилие и противозаконни действия с тежки последици за него и негови близки /“че той и семейството му ще бъдат убити“, „че ще бъдат продадени на украинци за органи“ и „че ще направят сестра му проститутка на Околоръстното на София“/, като деянието е придружено със заплаха за убийство, извършено е с участието на длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П.,

поради което и на осн. чл.213а, ал.3, т.5 , във вр. ал.2, т.1 и т.4, във вр. чл.26, ал.1 от НК и на осн. чл.55, ал.1, т.1 от НК го е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три години и „Глоба“ в размер на 4000лв., като наказанието „Лишаване от свобода“ на осн. чл.66, ал.1 от НК е било отложено с изпитателен срок от пет години.

С присъдата, в предвид изхода на делото, на двамата подсъдими М. Д. и Я. П., са били осъдени на осн. чл.189, ал.3 от НПК да заплатят направените разноски по делото във връзка с осъждането по чл.213а, ал.3, т.5 от НК, които са на по 583, 78 лв. за всеки един от двамата и се дължат по сметка на НСлС и по 214лв. за всеки един от двамата, дължащи се по сметка на съда.

Против така постановената присъда, в посочената ѝ част, са постъпили въззивни жалби от а. Х. и адв.Б. Р., в качеството им на защитници на подс.Я. П. и от адв.Д. К. и а. Х., в качеството им на защитници на подс. М. Д., както и допълнителни писмени изложения към жалбите, в срока и по реда на чл.320, ал.4 от НПК /допълнението към въззивната жалба на адв.Х. е изготвено и подадено от другия защитник на подс.П. – адв. Б. Р./ В жалбите и допълненията към тях са развити подробни аргументи срещу осъдителната част на присъдата, като се иска нейната отмяна, в тази ѝ част и постановяване на друга такава от въззивния съд, с която подс.М. Д. и подс.Я. П. да бъдат признати за невиновни и оправдани и по обвиненията по чл.213а, ал.3, т.5 във вр. ал.2, т.2 и т.4, във р. ал.1, във вр. чл.26, ал.1 от НК.

Във въззивната жалба на адв. Д.К., в качеството му на защитник на подс.М. Д. и в допълнението към нея, се твърди незаконосъобразност на присъдата, в осъдителната ѝ част по чл.213а, ал.3, т.5, вр. ал.2, т.1 и т.4, вр. ал.1,вр. чл.26, ал.1 от НК, с пострадал Н. Д. Д.. Според защитата това обвинение не е доказано по един несъмнен начин, както изисква разпоредбата на чл.302, ал.2 от НПК. Прави се анализ на събраните в наказателното производство доказателства, които според защитата не кореспондират на показанията на св.Н. Д., въз основа на които е стъпило обвинението във внесения за разглеждане в съда обвинителен акт, впоследствие възприети и от съда. Изложени са и съображения относно заинтересоваността на посочения пострадал свидетел от изхода на делото.

Във въззивната жалба на адв.Х., в качеството му на защитник на подс. Я. П. и в направеното допълнение към нея от адв. Б. Р., също се изтъкват доводи за недоказаност на обвинението в степената, изисквана от закона, за да бъде постановена осъдителна присъда по посоченото обвинение по чл.213а, ал.3, т.5, вр. ал.2, т.1 и т.4, вр. ал.1,вр. чл.26, ал.1 от НК, с пострадал Н. Д. Д.. Изложени са съображения относно нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения по тълкуването и оценката на доказателствения материал, което само по себе си е довело до необоснованост на присъдата. В допълнението към жалбата на адв.Р. е доразвито твърдяното нарушение във връзка с необосноваността на обжалваната присъда, като се сочи и процесуалното качество на свидетел на подс.Я. П., преди да има повдигнато спрямо него обвинение и от тук се прави извод за преследваните цели с повдигнатото обвинение. При направения анализ на личността на пострадалия Н. Д. и заплахите отправени към него и повдигнати като обвинение, защитата твърди, че същите не били „ефективни“ и не биха довели до съставомерния резултат. Не на последно място се твърди, че пострадалият Д. не е разполагал със сочените по делото парични средства, за да се разпорежи с тях. По отношение на посочения свидетел, в допълнението се твърди, че показанията му са непоследователни, неубедителни и противоречиви. Според защитата е налице гражданско правни отношения между страните и следва внимателно да се прецени достоверността относно показанията на свидетелите М. Д. /Ч./, С. Ч. и Д. Д., във връзка с останалия доказателствен материал по делото, както и „с основния икономически интерес на тези свидетели да не плащат дължимите от тях суми на други лица от гр.Плевен, на стойност 500 000лв.“.

Пред настоящия състав на Апелативен съд – София, е постъпило второ допълнение към жалбата на подс. П. от защитника му – адв. Р.. В същото отново са посочени като основания за отмяна на обжалваната присъда нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалния закон при тълкуването и оценката на доказателствата относно установяване на фактическата обстановка относно деянията за които е осъден подс.П., необоснованост и различно третиране на подс.П. спрямо другите подсъдими при една и съща фактическа обстановка и неправилна преценка на достоверността на свидетелските показания на Н. Д., М. Д. /Ч./, С. Ч. и Д. Д., без същите да се съпоставят с другите свидетелски показания и с показанията на същите свидетели давани пред съд по други дела и пред други органи, както и с основния икономически интерес на тези свидетели да не плащат дължими суми на други лица на стойност над 500 000лв. Твърди се, че осъдителната част на присъдата почива само на показания, прочетени по реда на чл.281, ал.4 от НПК и по този начин СпНС е нарушил забраната на чл.281, ал.8 от НПК. Според адв.Р., е налице нарушение на материалния закон, тъй като извършените деяния от подс.П. са несъставомерни – св. Н. Д. не е бил уплашен от отправените заплахи, а умело е отлагал изпълнението на свои задължения с манипулативни непрекъснати обещания и е лице без имущество и финансови средства, поради което не може да бъде реален обект на изнудване по чл.213а от НК, а само на заплаха по чл.144 от НК. В тази връзка се прави разбор на доказателствата и се твърди, че първоинстанционният съд не е направил необходимия задълбочен анализ на действителните отношения между страните от облигационна гледна

точка – цесията като симулативна сделка, прикриваща комисионен договор, включително и обясненията на св.Д., че е подписал доброволно договора за заем със св.Г. и записите на заповед в полза на същия. При тези мотиви, според защитата на подс.П. на 09.01.2007год. св.Д. не е поел ново задължение, а е разсрочил свое вече поето задължение, като е подписал погасителен план. В допълнението към жалбата се прави анализ на процесуалните действия на разследващите органи във връзка с предоставяне защита на св.Д. – първоначален отказ и предоставяне на такава след депозиране на показания от св.Д. в насока, уличаваща лицата срещу които се води настоящото производство и в който момент П. и Д. не са имали качеството на обвиняеми по делото. На второ място в допълнението към жалбата на адв.Р., се развиват съображения за съществено нарушение на процесуалния закон при тълкуването и оценката на доказателствата относно установяване на фактичката обстановка относно деянията за които е осъден подс.П.. В тази насока се прави отново възражение, че присъдата почива изключително на показанията на св.Д., който е с непоследователно поведение в наказателния процес и присъдата почива изцяло на свидетелски показания, приобщени по реда на чл.281, ал.4 от НПК, в разрез на забраната на чл.281, ал.8 от НПК, без да бъдат обсъдени противоречията с показанията на останалите свидетели, включително и с показанията му дадени по друго дело, с подсъдими М. Б., В. Г. и К. А. /НОХД №1181/2008год. по описа на РС-Плевен/. Според адв.Р. Д. е извършил „поръчково“ свидетелстване по настоящото дело, тъй като няма друга причина да се обоснове извод за снизходително отношение на държавното обвинение към него, с оглед наличие на пет осъдителни присъди, без да се иска от обвинението „ефективна присъда“. Всичко изложено в тази връзка, не е било взето в предвид при постановяване на обжалваната част на присъдата от първоинстанционния съд. Видно от хронологията на събитията и съдържанието на протоколите от ДП за разпит на подс.П. като свидетел, според защитата може да се направи извод, че подс.П. първоначално е бил „планиран“ от държавното обвинение като свидетел, като е налице припокриване на свидетелските му показания и дадените в последствие обяснения като подсъдим, поради което неправилно са били приети последните от СпНС единствено като средство за защита и незаконосъобразно не са били кредитирани като източник на доказателство. В това допълнение отново се акцентира като цяло на доказателствения дефицит във връзка с всички обвинения, което е довело до постановяване на оправдателна присъда по отношение на други подсъдими по делото и другите обвинения.

Доказателствени искания в жалбите не са били направени и срещу тях не са постъпили възражения от останалите страни в процеса.

В хода на съдебните прения, представителят на Апелативна прокуратура – София пледира, че подадените жалби от подсъдимите М. Д. и Я. П., са неоснователни. Според прокуратурата, по делото са събрани възможните доказателства, въз основа на които в необходимата степен са изяснени фактите и обстоятелствата по делото. Въз основа на така установената фактическа обстановка, е направен правилен и законосъобразен извод, че се касае за деяния по чл.213а, ал.3, т.5 във вр. ал.2, т.1 и т.4, във вр. ал.1 от НК, поради което

съдът ги е признал за виновни по това обвинение и им е наложил наказания. Не са налице и твърдените процесуални нарушения.

Адв. Х., в качеството си на защитник на подсъдимите Я. П. и М. Д., в пледоарията си изтъква облигационните отношения между св.Д. и св.Г., св.Г. и „ИН-80“ ООД, св.Д. и „Ин-80“ ООД, последното представлявано от подс.Д. и подс.П.. Прави се искане показанията на св.Д. да бъдат внимателно преценени въз основа на всички доказателства по делото, като не им бъде дадена вяра, тъй като е налице противоречие между самите тях, а свидетелят няма необходимия изказ, който фигурира в показанията, дадени в ДП. Акцентира се на характера на осъжданията на св.Д.; психологическата устойчивост на св.Д. като бивш полицай; ескалирането на показанията на св.Д. в наказателния процес. При направения разбор на доказателствата, според защитата следва да се приеме че подсъдимите Д. и П. не са осъществили деянието по чл.213а, ал.3, т.5 във вр. ал.2, т.1 и т.4 във вр. ал.1 от НК, поради което се иска отмяна на присъдата и в тази ѝ част, с постановяване на друга такава от въззивния съд, с която да бъдат признати за невиновни и оправдани и по тези обвинения.

Адв.Р., в качеството си на защитник на подс.Я. П., поддържа заявеното от адв.Х. и иска присъдата в обжалваната ѝ част да бъде отменена, като бъде постановена друга такава от САС, с признаване на подс.П. за невиновен и пълното му оправдаване. Приповтаря подробните изложения в жалбата си и допълнението към нея. Набляга се на показанията на свидетеля Д. по други наказателни дела, с други обвиняеми и че е създадено внушение от СпП за причината Д. да напусне България, тъй като в този момент подс.П. не е бил привлечен по делото като обвиняем, както и че св.Д. не е подал жалба за създадена конкретна заплаха спрямо него и семейството му до съответните италиански органи.

Адв.Ц., в качеството му на защитник на подс. П. изтъква, че е налице тенденциозно разследване, послужило да бъде внесен обвинителен акт в съда и се солидализира изцяло, поддържайки аргументите на своите колеги. Според адв.Ц. първоинстанционният съд е постановил осъдителна присъда, при грубо нарушаване на материалния и процесуалния закон, кредитирайки поръчково свидетелствуване. Пледира се, че поради липса на обществен състав на престъплението, както от обективна, така и от субективна страна, въззивният съд следва да признае подс.П. за невиновен, с отмяна на обжалваната част на присъдата и постановяване на друга оправдателна такава.

Подс.П. и подс.Д., в лична защита, поддържат изложението в жалбите и от защитниците си и в предоставеното им право на последна дума искат да бъдат оправдани и в обжалваната част на първоинстанционната присъда.

Апелативен съд – София, НО, 3-ти състав, след като провери обжалваната част на присъдата, с оглед доводите на страните и изцяло служебно по реда на чл.313 и чл.314 от НПК, намира че жалбите са процесуално допустим, но разгледани по същество - неоснователни. Съображенията за това са следните:

Св.Н. Д. Д. работел в системата на МВР гр.Плевен до м. май 2005год., когато напуснал и започнал да развива бизнес чрез ЕТ „С. Ч. – М.“, собственост на тъща му – св.С. Ч.. С

пълномощно рег.№1099/21.05.2005год., С. Ч. го е упълномощила с всички права по управлението и представителството на фирмата. Във връзка с развиваната таксиметрова дейност, бил изтеглен ипотечен кредит от „Българо Американска инвестиционна банка“ АД в размер на 154 000евро и бил сключен договор за закупуване на лизинг на 20 броя автомобили марка „Шкода Фабия“ от „Аутобохемия“ АД – София. До края на 2005год. таксиметровите автомобили станали общо 50 на брой. Средствата за закупуване на автомобилите били осигурени чрез кредити или били предоставяни на св.Д. от негови бивши колеги - полицаи. Договорката с последните била, че срещу размерът на вложените средства, предоставилият ги, ще получава определена сума от печалбата на определен брой таксиметрови коли, като и вноската по заема /при наличие на такъв/, се поемала също от св.Д.. Сред инвеститорите в таксиметровата дейност на ЕТ“С. Ч.- М.“ бил и св.В. К. Г.. Същият имал изтеглени три кредита: потребителски кредит от банка „Ейч Ви Би Банк Биохим“ – клон Плевен по договор за кредит №351/23.11.2004год. за сума от 15 000лв.; потребителски кредит от банка „ДСК“ – клон Плевен по договор за кредит №*****/02.03.2005год. за сумата от 20 000лв.; потребителски кредит от банка „ДСК“ – клон Плевен по договор за кредит №*****/09.03.2005год. за сумата от 15 000лв. Сумите по цитираните кредити, ведно с още 15 000лв., св.Г. предал на св.Д. на ръка. На 12.05.2005год. бил оформен и договор за заем на посочената сума от 65 000лв., сключен между двамата, който св.Д. подписал в качеството си на заемател, а св.Г. – в качеството на заемодател. На същата дата, св.Д. подписал и Запис на заповед за сумата от 65 000лв., в полза на св.В. К. Г.. С посочената Запис на заповед, св.Д. се задължавал безусловно и неотменимо, без протест и разноски за поемателя да заплати на В. К. Г. сумата от 65 000лв. срещу представяне на настоящия запис на дата 01.09.2010год. Едновременно с подписването на този документ, св.Д. се подписал и под текста „с подписа си потвърждавам, че на 01.09.2010год. настоящият запис на заповед ми е предявен и по него не е протекло никакво плащане“. Плащанията по кредитите били извършвани всеки месец лично от св.Д. или от счетоводителите на едноличния търговец – св.Г. С. и св.А. В. от името на всички кредитополучатели, по списък с имена и банка, предоставен на последните две свидетелки от св.Д. и по негово нареждане. По този начин вноските по кредитите продължили до м.10.2005год. Видно от заключението на СИЕ относно финансовите отношения между св.Д. и св.Г. за периода от м.04.2005год. до м.10.2005год., весените суми по двата потребителски кредити в ДСК –клон Плевен на св.Г., съгласно погасителните вноски по договорите за потребителски заеми, посочени по – горе, били общо в размер на 4 135лв. Погасената сума относно потребителския кредит на св.Г. към „Ейч Ви Би Банк Биохим“ – клон Плевен възлизала на 4 531лв. и обхващала периода 25.01.2005год. до 10.07.2007год. Общо, по трите кредита на св.Г. била изплатена сумата от 8 666лв. Срещу предоставената сума от св.Г., са били закупени три автомобила марка „Шкода Фабия“ за нуждите на таксиметровата дейност, развивана от ЕТ“С. Ч.-М.“ /Договор за лизинг №М 3824/14.06.2005год. за л.а. с рег. № *****; Договор за лизинг №М 3825/14.06.2005год. за л.а. с рег. № *****; Договор за лизинг №М 3826/14.06.2005год. за л.а. с рег. № *****/. Договорите били с тригодишен срок за погасяване на лизиговата сума, на месечни вноски. Именно тези три автомобила

работели за св.Г., като в следствие лизинговите автомобили са били прехвърлени на ЕТ“С.-С. В.“, собственост на съпругата на св.Г., с договори от дата 01.08.2006год. До този момент – 31.07.2006год., ЕТ“С. Ч.-М.“ е изплатила по лизинга на трите автомобила сумата от 22 848 лв. По посочения начин, св.Г. е получил от св.Д. сумата от 31 514лв., както и част от печалбата от таксиметровите автомобили. Поради финансови проблеми, включително и в резултат на направени разходи по закупуването на комбайн на стойност над половин милион лева, св.Д. спрял плащанията към частните лица, явяващи се негови кредитори. Невъзможността да върне изцяло заетите пари довела до прехвърляне на бизнеса и ЕТ“С. Ч. – М.“ на св.М. Т.. Този нов собственик на преименуваната вече фирма ЕТ„С. Ч.-М.-М. Т.“ подписала споразумение – протокол, съдържащ списък на имената на кредиторите и банките, в които тези кредити на трети лица следва да продължават да се обслужват от едноличния търговец, както и лизинговите вноски за автомобилите към „Ауто Бохемия“ АД-София и ипотечния кредит към „Българо Американска инвестиционна банка“ АД в размер на 154 000евро главница. На 20.04.2006год. св.Г. подал жалба във Военноокръжна прокуратура – Плевен срещу св.Д. за извършена спрямо него и съпругата му С. Г. измама относно предадените и неиздължени от Д. парични суми. Проверката по жалбата приключила с отказ да се образува ДП. Образувано е било и ДП №С-IV 5/52/06 във връзка с подадена жалба от св.Д. срещу св.Г. и касаеща неистинността на документи, по повод на което е било образувано НОХД №51/2006год. на ВС-Плевен. По последното, с влязло в сила Решение от 31.01.2007год., св.Г. е бил признат за виновен по чл.309, ал.1 във вр. чл.20, ал.2 във вр. чл.26 от НК и на осн. чл.78А от НК е бил освободен от наказателна отговорност, с налагане на административно наказание „Глоба“ в размер на 500лв. Във връзка с неуредените финансови отношения св.Д. имал отправяни заплахи по негов адрес и семейството му от бившите си колеги и негови инвеститори, включително и от св.Г.. Св. Г. бил дисциплинарно наказан за извършено тежко дисциплинарно нарушение, с уволнение от полицията на 26.07.2006год. и в следствие започнал работа в СОТ „Плевен Секюрити Груп“ ООД, представлявано от св.Р. до 01.10.2008год. За да си възстанови паричните суми, дадени като заем на св.Д., св.Г. с Договор от 20.12.2006год. прехвърлил на „ИН - 80“ ООД въпросното вземане. Към този момент, посоченото дружество било управлявано от подс.Д., чието управление му било възложено с решение на ОС на съдружниците, в изпълнение на което бил подписан Договор от 21.10.2005год. Тези обстоятелства били вписани по партидата на дружеството в регистъра за търговски дружества на 03.11.2005год. По отношение осъществяване дейността на дружеството, подс.П. имал издадено пълномощно, нотариално заверено на 14.11.2005год. Основната дейност на „ИН-80“ ООД била насочена към събиране на изискуеми вземания от различни длъжници, прехвърляни им чрез привидни договори за цесия с кредиторите на тези вземания. По тези договори не е заплащано посочената цена на купуването вземане, като при събиране на това вземане от длъжника, уговорена част от получена сума оставала за дружеството - цесионер, а друга част се изплащала на цедента. св.Г. се легитимирал като кредитор на св.Д. чрез сключения между двамата Договор за заем за сумата от 65 000лв. и издадени в негова полза два броя Записи на заповед за сумата от 65 000лв. и за сумата от 18 000 евро. На същата дата, на която е бил

подписан Договора за цесия – 20.12.2006 год., между св.Г. и подс.Д., било подписано и т.нар. „обратно писмо“, което и обуславя и привидния характер на договора за цесия. Във връзка със събиране на сумите от св.Д., на 09.01.2007год., подсъдимите Д. и П. посетили гр.Плевен, с цел да се срещнат със св.Д.. Тъй като знаели, че свидетелят се занимавал с таксиметрова дейност, а като такъв им бил посочен и св.А. Г. А., първоначално подсъдимите се срещнали с посочения свидетел в кафето на хотел „Балкан“. Св.Ал.А. бил придружен до хотела от К. П./„Г.“. Именно посоченият свидетел се свързал по телефона със св.Д. и му обяснил ситуацията, че го търсят „някакви“ хора, във връзка с негов дълг. Св.Ал.А. и К. П., с автомобил, отишли до адреса на св.Д., взели го от дома му и го закарали в кафето на хотел „Балкан“. Не е имало никакви противопоставяне от страна на св.Д., който познавал лицето К. П. като лице от криминалния контингент на града. Св.Д. седнал на масата на подсъдимите Д. и П., които не познавал до този момент. Същите са му се представили като лица, представляващи „ИН-80“ ООД и му предявили договора, с който св.Г. е прехвърлил вземането си на посоченото дружество, както и самият договор за заем и два броя записи на заповед. В кафето, на съседни маси, седели непознати лично за св.Д. лица, но за които той знаел, че се занимават с охранителна дейност на територията на гр.Плевен, изцяло непознати за него лица, а на масата на подсъдимите седял св.М.. Подсъдимите предявили претенцията си, че следва да заплати на тях посочената сума, сбор от договора и записите на заповед и определили двумесечен срок за издължаване. По отношение на размера на претендираната сума, св.Д. възразил и обяснил, че погасил известна част от заема си към св.Г.. Подс.Д. провел няколко телефонни разговори, след което се съгласил с направените възражения за погасяване на част от дълга, като заявил, че претенцията им е за изплащане на сумата от 70 000лв., представляваща главница и наказателна лихва и която следва да бъде изплатена на три месечни вноски. Въпреки корекцията на сумата и намаляването на нейния размер, св.Д. обяснил, че е непосилно за него да се издължи в посочения период, тъй като нямал тези средства, а и имал и други дългове. При така направените възражения, подс.П. заявил, че следва да „изостави“ другите кредитори и те именно да са му основният кредитор, към който трябва да плаща и да не се бави при изпълнение на задължението си и да не се подиграва с тях, тъй като те са сериозни хора, както и да има в предвид, „че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“. В допълнение на казаното от подс.П., подс.Д. добавил, че „дългът следва човека и където и да отиде, дългът ще го следва“, както и че ако не започне да плаща в указания му срок, ще „има сериозни проблеми“. Притеснен от обстановката, в която се провеждал разговорът /присъствие на криминално проявени лица, непознати лица и лица от охранителна плевенска фирма/ и начина по който бил намерен и доведен за срещата, твърденията на подсъдимите, че са запознати с начина на живот на него и семейството му, последователността на употребените от тях изрази, възприети в тяхната цялост, при цялостната ситуация, били интерпретирани от свидетеля Д. като реална заплаха към него и семейството за противозаконни действия, които подсъдимите биха предприели в случай че не изпълни условията по исканията им като представители на въпросното дружество. В резултат на всичко това, въпреки че нямал нужните средства и с мисълта, че е изплатил дълга си към св.Г., св.Д. се съгласил да поеме

имуществено задължение като заплати на части, в полза на „ИН-80“ ООД, сумата от 70 000лв. с три месечни вноски, по посочен от тях погасителен план. Св.Д. подписал предоставеното му от подсъдимите Д. и П. уведомително писмо с отбелязване, че признава дължимата от него сума от 70 000лв., както и представения му погасителен план. По силата на последния, свидетелят се задължавал до 30.01.2007год. да заплати първата вноска от 20 000лв. С това срещата приключила и свидетелят бил закаран обратно до дома си в гр.Плевен със същия автомобил, управляван вече не от П. /Г./, а от непознато нему лице. На свидетеля не е бил предоставен избор за начина по който ще си тръгне от хотела и с кого. По време на пътуването, водачът на автомобила ударил св.Д. с ръка, в областта на врата, с предупреждение да внимава и да не си прави илюзии, че може да не изплаща задължението си. Непосредствено след като бил оставен пред дома си, св.Д. се отправил към местоработата на съпругата си, където била и неговата тъща и малолетния му син. Двете жени констатирали, че Д. е бил видимо притеснен от срещата и споделил, че бил притискан да подпише признаване за задължение и начина на заплащането му. На следващия ден, св.Д. се почувствал зле и постъпил в болница. Видно от предоставената медицинска документация от УМБАЛ „Проф.Г.Старнски“ – гр.Плевен, му е поставена диагноза „Исхимичен инсулт в БДСМА. Левостранна латентна хемипареза“. След проведено лечение в периода 10.01.2007год. – 16.01.2007год. и преди настъпването на падежа на плащането – 30.01.2007год., свидетелят притеснен за себе си и семейството си, напуснал територията на Република България, придружен от съпругата си – св.М. Ч. /Д./, малолетното си дете - Д. Н. Д. и тъща си – св.С. Ч.. Същите били транспортирани през границата на Република България до Република Италия от св. Е. Й.. Посоченият свидетел бил помолен от св.Д. да не дава информация за тях. Семейството се установило в населено място, близо до гр.Неапол, Република Италия. Св.Д. започнал работа като шофьор в транспортна фирма „ДЕКО СПЕД“ ООД, с управител италианският гражданин К. Д.. След като не получили от св.Д. първата месечна вноска в срок, подсъдимите Д. и П. започнали да издирват свидетеля, включително и с помощта на св.В.Г. и св.М.Б. и към края на м. февруари 2007год. вече знаели телефонния номер, който свидетелят ползвал в Италия – *****. Така на неустановена дата през м.март 2007год. подс.П. от телефонен номер, ползван от него и от подс.Д., и представляващ служебен такъв на „ИН-80“ ООД №*****, се обадил на св.Д. и заявил, че следва да плати на „ИН-80“ ООД сумата от 100 000лв. лично или да ги изпрати в гр.София, на басейн „Спартак“. В случай на неизпълнение, подс.П. заявил, че „той и семейството му ще бъдат убити, ще бъдат разчленени и предадени за органи на украинците“, както и че сестра му ще бъде отвлечена и „направена проститутка на Околовръстното на София“. Св. Д. заявил, че не разполага с парични средства, че едва ли ще успее да плати сумата, но ще гледа да измисли начин да намери пари. След разговора, св.Д. се опитал да се обади на сестра си по телефона, но тя не отговорила на обаждането. Последвало обаждане до баща му - св.Д. Д., на когото обяснил за ситуацията и че се притеснявал за сестра си, с оглед заявеното му от подсъдимите по телефона. При разговорите със св.Н.Д., подсъдимите настоявали Д. да заплати исканата сума, с предупреждение че не може да се скрие от тях, че са успявали да откриват и други длъжници в чужбина и са получавали каквото искат. На

04.04.2007год. св.Д. бил на работа и изпълнявал курс с товарен автомобил, далече от населеното място, където пребивавало семейството му. На посочената дата, на телефонния му номер, се обадил подс.П. като му казал, че с подс.Д. са в Италия, в гр.Неапол и до един час ще бъдат в квартирата му, където знаят, че се намират съпругата и синът му. Последвало предаване на телефона на подс.Д., без прекъсване на връзката, при което на свидетелят било обяснено, че следва да една седмица да намери парите и да им ги предаде, като в противен случай ще бъде убит заедно със семейството си и продадени на украинците за органи, а на другите му близки хора в България, щели да им се случат събитията, които подс.П. му бил обещал в другите телефонни разговори, визирайки сестра му. След като приключил разговора, св.Д. се изплашил за безопасността на семейството си дори и в тази страна, поради което се обадил на своя работодател в Италия, гр.Колле Саннита и плачейки обяснил за отправените му заплахи, включващи закана за убийство на съпругата и сина му и поискал господин К. Д. да съдейства с организирането на защита на семейството му. Работодателят му сигнализирал в поделението на Карабинерите като разказал на полковник Н. д. Л. за съдържанието на телефонния разговор. Във връзка с това била извършена проверка на жилището, в което били свидетелките М. и С. Ч.. Съдействие пред „ИН-80“ ООД, св.Д. потърсил и чрез св.В.Г., за което има документирано входящо обаждане от 30.03.2007год. на номер *****, ползван от св.Г. от италиански номер *****, ползван от св.Д. и входящи обаждания, регистрирани на 30.03.2007г, 31.03.2007год., 03.04.2007год. на № ***** на 31.03.2007год., ползван от св.М.Б. от италиански номер *****, ползван от св.Д., в посочените периоди. На 12.04.2007год. в гр.Плевен, св.Б. и св.Г. отвлекли и били св.К. Ч., шурей на св.Г.. За случая била подадена жалба в полицията, а св.Д. се обадил лично и на св. М. Т., началник на РЗ „БОП“ гр.Плевен, който разпоредил проверка, приключила с постановяване на присъда /НОХД №1181/2008год. по описа на РС-Плевен/. При този развой на събитията, св.Д. и съпругата му решили да се приберат в Република България, за да потърсят защита за себе си и роднините си. След влизането в Република България на 30.04.2007год., свидетелят и семейството му били поставени под постоянна полицейска охрана за срок от един месец в дома на свидетелите Р. и С. Ч., намиращ се в гр.***, ж.к.“***“.

Изложената горна фактическа обстановка, въззивната инстанция възприе като взе в предвид приобщените от първата инстанция по делото писмени доказателства - Справка №489/03.05.2010год.за задгранични пътувания на св.Д., св.М. Д., Д. Д., св.С. Ч. /л.2 – л.13, т.102 от ДП 2/2010 год. на НСлС/, Решение №141/19.01.1994год. по ф.д. №141/1994год. по описа на ОС-Плевен за регистрация на ЕТ“С. Ч. – М.“ гр.Плевен /л.33, т.102 ДП 2/20-10по описа на НСлС/, Договор за продажба на търговско предприятие от 29.12.2005год. /л.34-35, т.102/, Решение от 10.01.2006год. по ф.д. 141/1994год. за вписване на извършеното прехвърляне на търговско предприятие заедно с фирмата /л.36-37 т.102 ДП/, Пълномощно, нот.заверено на 31.05.2005год. за упълномощаването на св.Н. Д. /л.38-39, т.102 ДП/, Решение №877/14.10.2005год., постановено по ф.д. №877/2005год. за регистриран ЕТ“ Транс експрес – Н. Д.“ гр.Плевен /л.66, т.102 ДП/, Договор за банкова кредитна линия MRRC-111-001 от 15.01.2005год., сключен между ЕТ“С. Ч. – М.“ и „Българо – американска

кредитна банка АД“ и Анекси към него/л.74-83, т.102 ДП/, свидетелство за съдимост на св.Н.Д. /л.99-101, т.102 ДП/, Епикриза и медицински документи, касаещи здравословното състояние на св.Н.Д., изд. от УМБАЛ „Проф.Г.Странски“ – Плевен /л.111-127, т.102 от ДП/, писмо от мобилен оператор „Глобул“ относно ползването на телефонен номер ***** от фирма „Аида-96“ ООД за времето от 06.04.2005-11.02.2006год., а от 11.02.2006год. от „ИН-80“ ООД, разпечатки от мобилни оператори и експертно заключение по СТЕ на в.л. В. Г. /т.116 – 122 и т. 125-126 от ДП/ за това че към инкриминираната дата 09.01.2007год. св.Д. е ползвал телефонен номер 0889 385 204, на който телефонен номер е получавал обаждания от телефонен номер *****, за ползвания от св.Д. телефонен номер в Италия ***** /т.99, л.21-22 ДП/, ДП №13/2—07год. на ОСЛО-гр.Плевен, Заверени копия от документи, съдържащи се в НОХД №1181/2008год. по описа на РС-Плевен, с подсъдими М. Б., В. Г. и К. А. / т.98 от ДП/, ДП № С-131/2007год. и № С-86/2008год. по описа на ОП-Плевен срещу В. Г., М. Б. и К. А., ДП №С-756/2008год. по описа на РП-Плевен срещу НИ и обединено по настоящото ДП /т.99 от ДП/, обединено с ДП по настоящото дело, съдържаща и материали във връзка със молби за правна помощ от ВКП на РБ до компетентните власти на Република Италия /т.99 ДП/, Разпечатки от входящи и изходящи телефонни разговори /т.116- 122 ДП/, Запис на заповед от 12.05.2005год., Уведомително писмо от В. К. Г., Запис на заповед от 07.12.2006год., Договор за прехвърляне на вземане между В. Г. и „ИН-80“ ООД от 20.12.2006год./т.96, от л.24 до л.32 от ДП/, Договор за лизинг №М 3824/14.06.2005год. за л.а. с рег. № *****; Договор за лизинг №М 3825/14.06.2005год. за л.а. с рег. № *****; Договор за лизинг №М 3826/14.06.2005год. за л.а. с рег. № *****/, Договори за встъпване като лизигополучател на ЕТ“С. – С. Г.“ гр.Плевен по договорите за лизинг /т.96, л.54-56 ДП/, Свидетелство за съдимост на св.Н. Д. /л.99 – 106, т.103 ДП/, Приетата в с.з. на л.1814, т.5 по НОХД №633/15 на в.л. А. Д. Експертиза за криминалистическо изследване на писмени доказателства , обективирана в Протокол №17/23.02.2011год. /ДП т.103, л-21-42/, Приетата в с.з. на л.1803, т.5 по НОХД №633/15 на в.л. В.С. СИЕ /ДП т.103, л-64-73/, Документи касаещи „ПЛЕВЕН СЕКЮРИТИ ГРУП“ ООД /т.103, л.133-147/, Справка №231 относно незавършили досъдебни производство и влезли в сила присъди, касаеща св.Г. М. и лицето К. П. / т.103, л.149-153 ДП/, Приетата в с.з. на л.1939, т.5 по НОХД №633/15 на в.л. Е. С. КСППЕ с освидетелстван св.Н. Д. /ДП т.103, л-3-16/, Справки за съдимост на подсъдимите Я. П. /л.12, т.169 ДП/ и М. Д. /л.15-16, т.169 ДП/, Отчасти на обясненията на подсъдимите Д., дадени в с.з. на 10.10.2018 г. – л.2188, т.6 от НОХД №633/2015год. на СпНС и П., дадени в с.з. на 10.10.2018 г. – л.2184, т.6 от НОХД №633/2015год. на СпНС/ и като даде вяра на показанията на 1/ св. Н. Д. Д., дадени в съдебното следствие пред СпНС в с.з. на 31.05.2016год. по НОХД №633/2015год. – л.905 от делото, т.3/, както и приобщените чрез прочитането реда на чл.281, ал.4, във вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК показания, дадени в ДП на 25.02.2010год. - л.33-л.41, т.96, в **частта** от л.37, започваща с „...през м.01.2007год. ....“ до „...обадих се на И. ...“ на л.39./поддържани от свидетеля/. Дадени на ДП на 25.02.2010год. от л.33 до л.41, т.96 ДП, в **частта** на л.39 „...след около месец-два...“ до „...освен по НОХД...“, дадени на

25.05.2010 год. от л.42 до л.50, в **частта** на л.47 „...след това Г. ...“ до л.48“...след като приключи разговора...“, както и л.48 „...замина за Италия с едно микробусче...“ до л.49 „... след това аз разбрах, че...“, дадени на 21.09.2010год. – т.96, л.51-л.53, в **частта** на л.52 от „...учудва ме фактът...“ До края на л.52, дадени на 25.01.2011год.,- т.96, л.59-л.61, в частта на л.60 „...тъй като са ми разяснили правата по чл.75...“ до л.60“...видно от т.85...“, както и абзац последен от разпита на л.61 „...с тези разговори-...“ и дадени на 17.02.2011год., т.96, л.62-64 в **частта** на л.63 „...както съм изяснил в предишните ми разпити...“ до края на разпита на л.64 и показанията дадени пред друг състав на съда по НОХД №5249/2011год. по описа на СГС, т.10, л.166, в частта от ред 15 до ред 19, както и на л.173, третия абзац.

2/св.М. Ч./л.778 от НОХД №633/2015год./

3/св. Р. Ч., /л.780 от НОХД №633/2015год./

4/св.Д. Д. /освен показанията дадени в съдебното следствие и тези приобщени по реда на чл.281, ал.4, във вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК и дадени в ДП на 01.06.2010год. – т.96, от л.81 до л.86, в **частта** им от л.82 „...по принцип Н...“ до л.84 „...аз също се поуспокоих тогава...“

5/св.С. Ч./, освен показанията дадени в съдебното следствие /л. 931 от НОХД №633/2015г./ и тези приобщени по реда на чл.281, ал.4, във вр. ал.1, т.1 от НПК и дадени по НОХД №5249/2011г по описа на СГС в с.з. на 17.11.2014год. – т.10, л.228, ред 11,12, 13 отгоре надолу/

6/св.А. А., освен показанията дадени в съдебното следствие /л.683 от НОХД №633/2015год., с.з. 07.11.2016г./ и тези приобщени по реда на чл.281, ал.4, във вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК и дадени по ДП на 05.05.2010год. - т.97, от л.58 до л.62, в **частта** на лист 61-62, започваща с „...през м.януари 2007год...“ до края на разпита.

7/св.Е. Й., освен показанията дадени в съдебното следствие /л.928 от НОХД №633/2015год., с.з. 11.01.2017г./ и тези приобщени по реда на чл.281, ал.4, във вр. ал.1, т.2 от НПК и дадени по ДП на 08.08.2007год. - т.100, от л.196 до л.197.

Страните не спорят, че е имало неуредени облигационни отношения между св.Д. и св.Г., както и между св.Д. и подсъдимите Д. и П.. Не се спори и относно срещата, проведена между подсъдимите Д. и П. от една страна и от друга – св.Д., в кафето на хотел „Балкан“ гр.Плевен във връзка с вземане, което е било прехвърлено от св.Г. на „ИН-80“ ООД, чиито представител бил подсъдимият Д. и пълномощник подс.П., както и че са провеждани телефонни разговори в периода на престой на св.Д. в Република Италия между подсъдимите и св.Д..

По отношение на начина на поемане на имущественото задължение от св.Д. към „ИН-80“ ООД, настоящия въззивен състав възприема направените изводи от първата инстанция относно осъществената принуда от двамата подсъдими спрямо св.Д.. При проведената среща на 09.01.2007год. в лоби бара на хотел „Балкан“ гр.Плевен, св.Д. е бил взет от дома си от св.А. А. и К. П. - „Г.“, в лоби бара имало и други лица – непознати нему, местни охранители, вкл. и св. Г. М., който седял на масата на двамата подсъдими. При

проведения разговор, подсъдимите са се заявили вече като негови кредитори, на които дължи сумата по Договора за заем със св.В.Г. и два броя Записи за заповед в полза на св.Г., след проведени телефонни разговори и уточнения, сумата е била визирана на 70 000лв. и същата е следвало да бъде заплатена в рамките на три месеца, като за целта е бил написан и „погасителен план“ от подс.Д., а св.Д. се е подписал под него. В проведения разговор, на свидетеля било заявено от подс.П., че плащането към тях следва да му бъде приоритет, „... че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“, „че дългът следва човека и където и да отиде дългът ще го следва“ и „че ако не плати в указания му срок първата вноска по поетото задължение, ще има много сериозни проблеми“. Подс. П. бил активният при провеждането на разговора, като св.Д. възприел тона му като твърд и заплашителен. Присъствието в кафето на лицето – К. П. /Г./, за което св.Д. знаел във връзка работата му в полицията, че е от криминалния контингент, на лица от плевенска охранителна фирма, както и други непознати лица в лоби бара на хотела, притеснили св.Д. и той бил готов да подпише всичко. Начинът по който се стигнало /провеждане на телефонни разговори, включително и с набиране на информация относно други негови задължения към „Булмаркет“ ООД – Русе/, до намаляване на претендираната от подсъдимите сума и срокът на заплащането ѝ, създали у св.Д. впечатление, че това може действително да са хора на А. П., както споменал пред него лицето К. П. „Г.“. Описаната по – горе обстановка и създалите се впечатления у св.Д. за подсъдимите, принудила същият да подпише предоставения му погасителен план за три месеца и да поеме имущественото задължение по отношение на сумата от 70 000лв., на три месечни вноски, като първата вноска в размер на 20 000лв. е следвало да я заплати до 30.01.2007год., втората в размер на 20 000лв. до 28.02.2007год. и третата в размер на 30 000лв. до 31.03.2007год. В случая не намерило отражение обстоятелството, че в Договора за заем от 12.05.2005год. между св.Д. и св.Г., чието вземане св.Г. цедирал на „ИН-80“ ООД, стояло задължението от 65 000лв., както и че подписаната Записа за заповед за същата сума като гаранция към посочения договор, за заплащане на сумата безусловно и неотменимо да бъде заплатена без протест от св.Д. на св.Г. на 01.09.2010год.

Посочените показания на св.Д., във връзка със състоялата се среща, се подкрепят и от показанията на св.А. А., който при разпита си в с.з. на 07.11.2016год. е заявил, че бил ходил с К. „Г.“ до хотел „Балкан“, двамата взели от дома св.Д. до хотела, където на срещата били трима или четирима човека, а отстрани е имало и други. Прочетените показания по реда на чл.281, ал.4 дадени в ДП касаят датата на срещата и причината поради която е посетил на въпросната дата лобито на хотел „Балкан“ Плевен, както и обстоятелството че именно К. Г. е било лицето, което е управлявал джипа, с който са взели св.Д.. Същите касаят конкретика, която с оглед изминалият дълъг период от време, е обяснимо че не може да бъде възпроизведена от свидетеля при разпита му от съда. След прочитането на показанията му, в посочените части, свидетелят е потвърдил същите.

По отношение на търговската дейност на бившия си съпруг – св.Н.Д., във връзка с която са били вземани заеми, е дала показания и св.М. Р. Ч.. На свидетелката, Д. е споделял,

че е бил заплашван, като заплахите са били свързани с детето и семейството им. Именно заплахите от лицата, представители на „ИН-80“ ООД, били причина да напуснат, след проведеното болнично лечение на бившия ѝ съпруг, територията на Република България и да се установят в Италия, където били намерени от същите хора и св.Д. бил търсен по телефона и отново заплашван. Свидетелката е категорична, че след получаване на заплахите по телефона до св.Д., е имало полицейска охрана, изразяваща се в проверка от италианските карабинери за съмнителни лица около жилището им. Отправянето на заплахи по отношение на св.Д. по телефона, при неговото пребиваване в Италия, се потвърждава и от показанията на св.С. Ч.. Посочената свидетелка в показанията си е заявила, че е била в близост до св.Д., когато се е провел телефонен разговор между него и лице от мъжки пол и е възприела отправените заплахи.

За отвлечането на св.К. Ч., във връзка с дългове на Д., в периода в който дъщеря му и св.Д., заедно със съпругата му, са били в Италия е дал показания и св.Р. Ч.. Свидетелят е разбрал в последствие за причината за заминаването им, а именно, че е имало отправени заплахи, както и че бившия му зет го е било страх тези заплахи да не се осъществят.

Обстоятелството, че св.Д. се е обаждал от Италия, притеснен на своя баща – св.Д. Д. както за себе си и семейството си, така и за своята сестра, се потвърждава и от показанията на последния в съдебното производство. Свидетелят възприел по говора на сина си, че е много притеснен, просто „ревал“ и молел за помощ.

Не без значение е и поведението на св.Г. М., който го е питал дали мисли по въпроса за връщането с парите и да не мисли да подава жалби, тъй като са налице сериозни позиции в полицията. Налице е и посещение на св.М. при св.Д., докато последният е бил на лечение в болница. По отношение на показанията на св. Г. М. /л.709, т.3 от с.з. 08.11.2016год./, същите потвърждават състоялата се среща в лоби бара на хотел Балкан в гр.Плевен, както и обстоятелството, че е бил потърсен от подсъдимите Д. и П. да се видят, тъй като били познати. Посоченият свидетел е дал показания, че срещата между подсъдимите и св.Д. е протекла нормално, без нищо фрапантно, което не се оспорва от другите доказателства по делото. По отношение на показанията на свидетеля, относно колебанието му за обстоятелствата около въпросната среща, съдът на осн. чл.281, ал1, т.2 от НПК е приобшил показанията му, дадени по НОХД №5249/2011 год. на л.140, т.9 по описа на СГС и които свидетелят е заявил, че поддържа. В съвкупност, показанията на св. М. не изясняват обстоятелствата относно начина на пристигане и тръгване на св.Д., провеждани ли са телефонни разговори от подсъдимите по време на срещата, присъствието на „Г.“ в хотела. Липсата на конкретика на посочения свидетел във връзка с обстоятелствата, за които свидетелства св.Д., не е основание да не се кредитират показанията на последния в тази им част и за които са налице и други доказателства, включително и телефонни разпечатки.

Анализът на посочените свидетелски показания, подкрепят показанията на св.Н.Д., в отделни части – за обстоятелствата сочени от пострадалия, на които всеки един от посочените свидетели конкретно е възприел. Приобщените показания чрез прочитането, в

посочените части, са били потвърдени от свидетелите в съдебно заседание, с уточняване, че това е така тъй като е изминал голям период от време. Въззивната съдебна инстанция взе в предвид и обстоятелството, че се касае за прочитане на свидетелските показания, дадени в ДП по реда на чл.281, ал.4 във вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК, в отделните части, за които принципно свидетелите са били разпитани и са дали такива в съдебно заседание, но доколкото се касае за точност относно дата, място, име, израз и т.н. и с оглед изминалия дълъг период до разпита им в съдебната фаза. При така изложеното, не може да се приеме за основателно възражението на защитата, че осъдителната присъда е постановена изцяло на свидетелски показания, дадени в ДП и приобщени в с.з. по посочения по – горе ред. По отношение на осъществяваната от св.Д. преди инкриминирания период търговска дейност и извършваните таксиметрови превози с пълномощно, предоставено му от св. С. Ч. и осъществявана чрез ЕТ „С. Ч.– М.“, банковите кредити, договорите за лизинг на автомобили, получаването на заеми от физически лица и финансовите взаимоотношения по повод същите, се установява както от писмените доказателства, посочени по – горе, така и от показанията на свидетелите А. В., Г.С., Л.Й., М.Т., И.Д., В.Г., Б.П., М.Б., Б.Г., Д.Л. и Н.К..

В предвид на изложеното, настоящата въззивна съдебна инстанция кредитира изцяло показанията на св.Д., преценени същите с оглед останалите събрани по делото доказателства и в предвид направения разбор на показанията на посочените по – горе свидетели. От своя страна, същите са последователни и логични. В съдебно заседание св. Д. е дал показания, които с оглед изтеклия период от време, довел до липсата на спомен за конкретни обстоятелства – времето на събитията, конкретните думи и изрази на подсъдимите Д. и П., телефонни номера, от които са се обаждали подсъдимите П. и Д., както и тяхната последователност, са послужили да бъдат приобщени и части от показанията му, дадени на досъдебното производство, чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4 във вр. ал.1 от НПК, които свидетелят е заявил че поддържа. Обстоятелството, че св.Д. е бил осъден по чл.210 и чл.212 от НК, по отношение на други лица във връзка с кредити и неизплатени суми, не се оспорват и не са били премълчани от свидетеля в неговите показания. Не без значение е и обстоятелството, че показанията във връзка с обвиненията спрямо подсъдимите Д. и П. се подкрепят в една или друга им част и от други събрани по делото доказателства, по отношение на които бяха изложени по – горе мотиви. Не се установи свидетелят Н.Д. да е склоняван да дава показания, с които да набеждава подсъдимите Д. и П. в извършване на престъпление. Налице са множество разпити на св.Д. в хода на досъдебното производство, по отношение на които неговите показания са последователни, логични и взаимно допълващи се. Възраженията на защитата, че пострадалият Д. няма необходимия изказ, употребен в протоколите му за разпит по досъдебното производство, не могат да се възприемат като основание, че съдържанието на протоколите не отговаря на свидетелските показания по същество. Посочените протоколи не са саморъчно написани и разследващият орган е възпроизвел казаното от свидетеля, за което последният е заявил че му е прочетено, че вярно е записано и за което се подписва.

Противоречащи на установеното от свидетелите, са единствено и само обясненията

на подсъдимите и то относно съдържанието на отправените от тях изрази към св.Н.Д. и обстановката в лоби бара на хотел Балкан гр.Плевен – кой и защо е присъствал, телефонните разговори. Подс. П. отрича тези обстоятелства, като настоящата съдебна инстанция, при направения по – горе разбор на доказателствата и възприетата фактическа обстановка, не дава вяра на обясненията в тази част. Относно обясненията за дадените му пълномощия във връзка с дейността на “ИН-80“ ООД по събирането на лоши кредити, включително и кредита, даден на св.Д. от св.Г., за състоялата се среща в хотел „Балкан“ в гр.Плевен със св.Д., за присъствието на охрана в хотела /5-6 човека местна фирма/, както и че падежите по Записите на заповед все още не са били настъпили, доколкото същите се подкрепят от събраните по делото доказателства, въззивният състав им дава вяра и ги възприема като доказателствено средство. Относно осъществената принуда при срещата на 09.01.2007год. в кафето/лоби бара/ на хотел Балкан гр.Плевен, в обясненията си и подс.М. Д. отрича тези обстоятелства, като излага и възприетите факти от съда относно дейността на дружеството „ИН-80“ ООД, което той е представлявал - управител, както и че е свидетелствал по делата срещу св.В. Г. и св.М. Б.. Ако се възприеме, че не са били провеждани телефонни разговори и справки за дълговете на св.Д., то тогава остава необяснимо какви са били мотивите да повярват, че двата записа на заповед били като гаранция за заплащане задължението по договора и са му опростили сумите по тях. В предвид на всичко изложено и най-вече с двойствения характер на обясненията като доказателствено средство, въззивния съд не дава вяра на обясненията на подс.Д. в тази им част.

При така възприетото от фактическа страна, настоящия въззивен съдебен състав на САС приема за правилни и законосъобразни изводите на първоинстанционният съд, че за да мотивират св.Н.Д. да поеме имуществено задължение – да се съгласи да изплати по приет погасителен план на представляваната от подс.Д. фирма „ИН-80“ ООД сумата от 70 000лв., подсъдимите М. Д. и Я. П. се срещнали с Н. Д. и са отправили изрази, възприети от св.Д. като заплахи за сигурността на живота му и на неговото семейство, посочени по – горе в мотивите, като по този начин упражнили психологически натиск над него при срещата си на 09.01.2007год. в кафето /лоби бара/ на хотел „Балкан“ гр.Плевен. Правилни и законосъобразни са и изводите на СпНС, че с посочените по – горе и отправени по телефона конкретни заплахи от подсъдимите Д. и П. към св.Д. в периода от 01.03.2007год.– 04.04.2007год., са го мотивирали и осъществили психологически натиск да заплати на „ИН-80“ ООД и предаде сумата от 100 000лв. в определен от тях срок и място.

По отношение на наведените доводи в жалбите, въззивната съдебна инстанция намира следните за неоснователни и поради следните причини:

Във връзка с твърденията на жалбоподателите за незаконосъобразност на присъдата, в осъдителната ѝ част по чл.213а, ал.3, т.5, вр. ал.2, т.1 и т.4, вр. ал.1,вр. чл.26, ал.1 от НК с пострадал Н. Д. Д., с мотив че обвинението е недоказано, съдът изложи мотиви защо и въз основа на кои доказателства намира, че подс.Д. и подс.П. са осъществили деянието както от обективна, така и от субективна страна. Показанията на св.Д. бяха внимателно преценени, в съвкупност с всички доказателства по делото, имащи отношение

към повдигнатото обвинение по чл.213а от НК. Настоящата въззивна инстанция, в предвид на всичко изложено по – горе, не установи заинтересованост на свидетеля Н.Д., която да доведе до дискредитиране на неговите показания. Направените възражения в пледоарията на защитата на подсъдимите – адв. Х., че св.Д. в нито едно негово показание няма разказ, с който да описва страха си, не отговаря на установеното по делото. На първо място, в показанията си, дадени на 25.05.2010год. –л.42, т.96 ДП, приобщени по реда на чл.281, ал.4 във вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК чрез прочитането им в с.з. на 31.05.2016год. по НОХД №633/2015год. по описа на СпНС /т.3, л.911/, свидетелят е заявил, че от думите на подс.Я. П. бил толкова уплашен и стъписан, че е бил готов да подпише каквото му дадат, тъй като се почувствал застрашен за себе си и живота на семейство му – „Уплаших се най-вече от това, че Я. ми каза че знае къде детето ми ходи на градина и къде живея и работя“. На следващо място, въззивната съдебна инстанция взе в предвид и цялостното поведение на св.Д. от проведената сеща в гр.Плевен до момента на прибирането му в България – здравословните му проблеми, начина на напускане на страната и установяването му в Италия, търсене на съдействие от карабинерите в Италия чрез неговия работодател, съдържанието на телефонните разговори от Италия до неговия баща /св. Д.Д./. Всички тези действия на св.Д. налагат извода за наличие на страх. В тази връзка е била назначена СПЕ, чието заключение е било прието в с.з. на 22.01.2018 год. /т.5, л.1938/ по НОХД №633/15 по описа на СпНС. При разпита си вещите лица са уточнили, че не са установили манипулативност при споделянето от страна на св.Д., както и че при проведеното освидетелствуване са установили тревожно състояние, което се определя и извън неговия разказ, комплексно на база тестове и проведени разговори. При така установеното от вещите лица, не може да се възприеме тезата на защитата в лицето на адв.Х., че св.Д. като бивш полицаи бе трябвало да е психологически устойчив, която му е помогнала да мами свои бивши колеги, поради което не може да се уплаши от един разговор с подсъдимите във връзка с неговите задължения към „ИН-80“ ООД и то до степен да се наложи провеждането на болнично лечение. Във връзка с последното, по делото са налице писмени доказателства за здравословното му състояние, наложило постъпването му в болница, поставената му диагноза и проведеното лечение. В досъдебното производство, са налице множество разпити на св.Д., които в отделните им части са били приобщени от първоинстанционният съд чрез тяхното прочитане. Свидетелят е потвърдил пред съда тези негови показания, като съдът не констатира вътрешни противоречия в тях. Начинът на провеждане на разпитите и обстоятелствата, за които е питан при всеки един разпит в досъдебното производство, е изцяло в правомощията на разследващите органи, така че така нареченото надграждане в показанията на св.Д., каквото се твърди в пледоарията от адв.Х., само по себе си, по никакъв начин не е процесуално нарушение, водещо до нарушено право на защита или до дискредитирането на даден свидетел. При така изложеното, като обобщение настоящия съдебен състав прие за неоснователно и възражението на защитата на подс.П. - адв.Р., че в случая не е налице заплахата, с оглед личността на пострадалия Н. Д., тъй като същите не биха били „ефективни“ и не биха довели до съставомерния резултат, тъй като св.Д. не се е чувствал застрашен. Поemanето на задължението към „ИН-80“ ООД от св. Н. Д., с

ангажиране на суми и дати, при така установената фактическа обстановка, не може да се възприеме като манипулативни обещания от пострадалия, с цел умело отлагане на изпълнението на задължението, както се възразява от страна на защитата в лицето на адв. Р.. Едно лице дали има или не имущество и финансови средства е без значение, доколкото същото може да бъде принудено да поеме имуществено задължение, чието изпълнение е едно бъдещо действие и всяко едно лице може да бъде обект на тази принуда.

Не са допуснати и съществени процесуални нарушения по тълкуването и оценката на доказателствения материал, което само по себе си да е довело до необоснованост на присъдата. В мотивите на първоинстанционната присъда, СпНС е обсъдил всички относими към посочената обжалвана част на присъдата доказателства и тяхната съвкупност, дал е отговор на кои доказателства дава вяра и защо. По отношение на процесуалното качество на свидетел на подс.Я. П. в досъдебното производство по настоящото дело, преди да има повдигнато спрямо него обвинение, както бе посочено по – горе, включително и проведените разпити в това му качество без адвокат, изцяло в правомощията на разследващите органи е в каква последователност и как да бъдат събирани доказателствата в досъдебното производство. Същите не са послужили на съда за изграждане на фактическата обстановка по делото. По отношение на претенцията относно проведените разпити като свидетел без адвокат, липсват данни подс.П. да е пожелал присъствието на такъв на основание чл.122, ал.2 от НПК. Сочените обстоятелства според настоящия съдебен състав по никакъв начин не може да се приемат сами по себе си като основание да бъдат поставени под съмнение установените по горе факти и обстоятелства, с надлежно събрани доказателства в съдебната фаза. Неоснователни са възраженията на защитата на подс.П. – адв. Р., че съдът необосновано е възприел за неговия подзащитен, че същият е управител на „ИН-80“ ООД по пълномощие. Действително, в мотивите на обжалваната присъда, на л.2350, т.6 по НОХД №633/15 год., е написано „Подсъдимите Д. и П., които били управител и пълномощник на „ИН-80“ ООД“, но следва да се вземат в предвид мотивите в цялост, тъй като присъдата касае и други обвинения и подсъдими, включително и дейността на дружеството „ИН-80“ ООД преди инкриминирания период за повдигнатото обвинение по чл.213а от НК относно св.Д.. Във връзка с това, от л.2348-последен абзац до л.2349 - думите „...В същата сграда...“, в мотивите на присъдата, съдът е изложил обстоятелствата във връзка със създаването, регистрацията и дейността на „ИН-80“ ООД, както и представителството, вкл. и наличието на пълномощно от 14.11.2005год. на името на подс.П.. Наведеният извод за преследваните цели с повдигнатото обвинение от страна на разследващите органи не може да се приеме като довод по същество на спора, доколкото са събрани доказателства за участието на подс.П. в настоящото деяние по чл.213а от НК спрямо св.Д..

Не на последно място се твърди, че пострадалия Д. не е разполагал със сочените по делото парични средства, за да се разпореди с тях, както и че са налице гражданско правни отношения между страните и следва внимателно да се прецени достоверността относно показанията на свидетелите на тази плоскост. Действително всичко е започнало със

сключването на договор за заем между св.Д. и св.В.Г. и подписването на Записи на заповед. В следствие е налице и прехвърляне на вземането от св.Г. на „ИН-80“ ООД, като съдът в това производство не се занимава с това дали е налице симулативност на договора за цесия, доколкото същото не е от значение за съставомерността на обвинението, предмет на настоящото въззивно производство. Отношенията между св.Д. и подсъдимите Д. и П. спират да се развиват на плоскостта на гражданското право, в момента в който подсъдимите осъществяват принуда, чрез заплахи спрямо св.Г. да поеме дълг към „Ин-80“ ООД в размер и срок, който налагат, позовавайки се на прехвърлено им вземане от страна на св.Г.. Не са налице доказателства, подсъдимите да са предприели каквото и да било, за да съберат вземането си именно по гражданско правен път след проведената среща на 09.01.2007год., като предприемат правно нерегламентиране действия спрямо св.Д. и то преди да са настъпили падежните дати, сочени в Записите на заповед – 01.09.2010год. и 31.03.2008год. за част от претендираните от тях суми.

Във връзка с твърдението за съществено нарушение на процесуалния закон при тълкуването и оценката на доказателствата и различно третиране на подс.П. спрямо другите подсъдими при една и съща фактическа обстановка, в пределите на съдебната проверка от настоящия втори въззивен съдебен състав, не попада ревизия на присъдата по отношение на частта, с която същата е потвърдена от въззивната инстанция при предходно разглеждане на делото и в следствие тази част от въззивния акт е потвърдена и от ВКС. По отношение на преценка на достоверността на свидетелските показания на Д., М. Д. /Ч./, С. Ч. и Д. Д., същите бяха съпоставени с другите свидетелски показания и с показанията на същите свидетели давани пред друг състав на съда и пред орган на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281 от НПК, при което настоящия въззивен съдебен състав не стигна до извод, различен от първата инстанция, за да не бъдат кредитирани. Твърденията за икономически интерес на тези свидетели да не плащат дължими суми на други лица на стойност над 500 000лв., са неподкрепени от събраните по делото доказателства.

По отношение на съдържанието на телефонните разговори, във връзка с предмета на второто деяние, св.Д. е посочил конкретните думи и заплахи, отправени от всеки един от подсъдимите Д. и П., като поведението му след същите и предприетите действия от свидетеля, мотивират съда да кредитира посочените показания. В тяхна подкрепа са и показанията на св. М. Ч. и св.С. Ч.. Макар и да не възпроизвеждат дословно думите, за които св. Д. твърди, че са отправени към него като заплахи, посочените показания и наличието на търсене на съдействие от полицията в Италия, изграждат една последователност, която подкрепя показанията на св.Д.. Отправените заплахи се коментират и от св.К. Ч., като такива са посочени както от страна на св.В. Г. и М. Б., така и от подсъдимите Д. и П.. Именно заплахите от последните, са принудили св. Д. да напусне страната заедно със семейството си. В такава насока е споделеното от него със св.М. Ч. и св.Н. Д. /„хората от „ИН-80“/. По делото са налице и разпечатки от мобилните оператори относно телефонните разговори /т.116-122 , т. 124-125 от ДП/.

Показанията на свидетелите А. В., Г. С., Л. Й., М. Т., И. Д. /П./, В. Г., Б. П., М. Б., Б.

Г., Д. Л. и Н. К., които се подкрепят и от събраните писмени доказателства, касаят обстоятелствата във връзка с осъществяваната от св.Д. търговска дейност отпреди инкриминирания период чрез ЕТ“ М. –С. Ч.“, уреждането и получаването на банкови кредит, получаването на парични суми назаем от различни физически лица, както и възникналите във връзка с тези действия на св.Д. облигационни отношения. В съответствие с показанията на посочените свидетели, са и показанията на св.Д., което налага още един аргумент, че на показанията му следва да бъде дадена вяра.

Към писмените доказателства, следва да бъдат отнесени и приложените към материалите по настоящото ДП следните съдебни дела и досъдебни производства: ДП №13/2007год. по описа на ОСЛО гр.Плевен, НОХД №1181/2008год. по описа на РС-Плевен /водени срещу св.В. Г. и М. Б. за изнудване, с пострадал св.К.Ч. – т.98 ДП/; ДП №С-131/2001г. и №С-86/2008год. и двете по описа на ОП-Плевен; ДП №756/2008год. по описа на РП-Плевен /образувано и водено срещу неизвестен извършител за изнудване на св.Н.Д. в Република Италия – т.99 от ДП, обединено с ДП №2/2010год. по описа на НСлСл с постановление от 15.06.2010год. на наблюдаващия прокурор – л.204-206, т.99 от ДП/. Обстоятелствата по делото се подкрепят и от следните експертни заключения: Експертиза за криминалистическо изследване на писмени доказателства по Протокол №17/23.02.2011год. на в.л. А. Д.; СИЕ от 21.03.2011год. на в.л. В. С.; СТЕ /на телефони апарати/ на в.л. В. Г..

Неоснователни са възраженията, че първоинстанционният съд не е обсъдил противоречията на св.Д. с показанията му дадени по друго дело, с подсъдим М. Б., В. Г. и К. А. /НОХД №1181/2008год. по описа на РС-Плевен/. Такова съпоставяне не може да бъде правено при липсата на приобщаването им като доказателство по делото. В случая не може да бъде възприет аргумента в жалбата на адв.Р., че св. Д. е извършил „поръчково“ свидетелстване под влияние на обвинението в досъдебното производство, тъй като нямало друга причина да се обоснове извод за снизходително отношение на държавното обвинение към него, с оглед наличие на пет осъдителни присъди, без да се иска от обвинението „ефективна присъда“. Във връзка с осъжданията на св.Д., е приложно свидетелство за съдимост /т.102, л.99-106 от ДП/. От същото се установява, че към 10.05.2010год., се са налице осъждания, както следва:

1/ По НОХД №1368/2009год. по описа на РС-Плевен е признат за виновен за деяние по чл.210, ал.1 вр. чл.209, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, извършено в периода 29.12.-30.12.2005год., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изпълнение е било отложено при условията на чл.66 от НК за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила - 29.12.2009год.

2/ По НОХД №3396/2009год. по описа на РС-Плевен е признат за виновен за деяние по чл.212, ал.4 във в. ал.2 във вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, извършено на 25.07.2005год., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от две години, чието изпълнение е било отложено при условията на чл.66 от НК за срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила –27.01.2010год.

3/ По НОХД №4254/2009год. по описа на РС-Плевен е признат за виновен за деяние по

чл.210, ал.1, т.5 във вр. чл.209, ал.1 във вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, извършено на 23.10.2006год., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от десет месеца, чието изпълнение е било отложено при условията на чл.66 от НК за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила –28.01.2010год.

По отношение на тези осъждания и съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1 от НК, РС-Плевен е постановил определение от 24.03.2010год. по ЧНД №714/2010год., с което е определено едно общо най-тежко наказание, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от две години, чието изпълнение на осн. чл.66 от НК е било отложено с изпитателен срок от четири години.

Видно от така изложеното, се установява че се касае за наказателни производства срещу св.Д., приключили с постановяване на присъда от съда, и при спазване на законовите разпоредби относно приложението на чл. 55, ал.1, т.1 от НК, чл.66, ал.1 от НК и чл.25, ал.1 от НК. Не се касае за постигане на споразумения от страна на прокуратурата и св. Д., в качеството му на обвиняем, нито пък за прекратяване на наказателните производства, водени срещу него, за да се приеме както се твърди от защитата на подс.П., че е налице индиция за снизходително отношение от страна на обвинението към св.Д. срещу даване на определени свидетелски показания по настоящото производство.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящата въззивна инстанция приема следните правни изводи, че СпНС правилно и законосъобразно е приел, че е доказано по несъмнен начин подсъдимите М. Д. и Я. П. са осъществили от обективна и от субективна страна състава на чл.213а, ал.3, т.5 във вр. ал.2, т.1 и т.4 във вр. ал.1, във вр. чл.26, ал.1 от НК спрямо св.Н. Д.. От обективна страна деянието е извършено с действия, изразяващи се в заплашване с насилие, осъществено от двамата подсъдими, както следва :

1/на 09.01.2007год. в гр.Плевен, хотел „Балкан“, с отправяне на заплахи с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки със следните изрази „че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“, „че дългът следва човека и където и да отиде дългът ще го следва“ и „че ако не плати в указания му срок първата вноска по поетото задължение ще има много сериозни проблеми“, като е целели по този начин Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение – да се съгласи да изплати на „ИН-80“ООД, по представен му погасителен план сумата от 70 000лв.

и 2/ на неустановени дати за времето от 01.03.2007год. до 04.04.2007год. в гр.София, гр.Плевен, гр.Белене, го заплашили с насилие и противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки със следните изрази „че той и семейството му ще бъдат убити“, „че ще бъдат продадени на украинци за органи“ и „че ще направят сестра му проститутка на Околовръстното на София“, като деянието е придружено със заплахата за убийство, с цел да принудят Н. Д. Д. да се разпорежи с вещи – да плати сумата от 100 000лв. на „ИН-80“ ООД,

Така осъществените действия от подсъдимите представляват заплахи, свързани с противозаконни действия, с тежки последици на св.Н.Д. и за неговите близки по смисъла

на чл.93, т.10 от НК. Заплахите, съдържащи се в изразите, последователността на последните, възприети в тяхната цялост, са били отправени непосредствено до знанието на св.Н.Д. – в лична среща на 09.01.2007год. и в телефонни разговори в периода от неустановени дати за времето от 01.03.2007год. до 04.04.2007год., в случай че не изпълни исканията им – да поеме имуществено задължения във вид, който претендират и да се разпорежи с парични суми /родово заместими вещи/. Общественоопасните последици на състава на чл.213а от НК се изчерпват с принудителното въздействие върху адресата на изнудването. За да бъде довършено престъплението, е достатъчно изнудването лице да изпита тормоза от страна на дееца, упражняван с цел да накара адресата да извърши вредоносно имуществено разпореждане. Не е необходимо имущественото разпореждане в действителност да бъде извършено и в резултат на него да настъпи вреда, както и да е собственик на вещта. Посоченото престъпление е и формално такова, тъй като неговият състав не изисква и не предвижда нищо друго, освен осъществяване на изпълнителното деяние.

От субективна страна: деянието е извършено от подсъдимите Д. и П. при пряк умисъл като форма на вината – съзнавали са, че св.Д. не желае да поеме имущественото задължение към „ИН-80“ ООД в представената му от тях форма и по посочения начин, както и че не желае да се разпорежи с определената вещ, в случая 100 000лв. Двамата подсъдими са предвиждали, че с поведението си и отправените заплахи към св.Д., може да възникне страх у последния, което са и целели, като всеки от двамата подсъдими е съзнавал конкретното свое участие и участието на другия подсъдим в осъществяване на инкриминираното деяние.

Двете деяния, включени в състава на продължаваното престъпление по чл.213а, ал.3, т.5 от НК са извършени от две лица /квалифициращия признак на т.4 на ал.2 на посочения текст/ и придружени със заплаха за убийство /квалифициращия състав на т.1 на ал.2 на посочения текст/, като всеки от двамата подсъдими Д. и П., е отправял заплахи и искания за имуществени разпореждания към св.Д., съвместно и заедно с другия подсъдим, като по този начин всеки от подсъдимите е допринесъл за осъществяване на противоправното въздействие върху волята на св.Д.. Налице е и квалифициращия признак на ал.3, т.5 на чл.213а от НК, тъй като подс.Д. е имал качеството на „длъжностно лице“ по смисъла на чл.93, т.1, б.„б“ от НК с оглед управленческите функции на „ИН-80“ ООД, което обстоятелство е било съзнавано и от подс.П..

Деянията са извършени от подсъдимите П. и Д. в условията на продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, тъй като са осъществени от подсъдимите през непродължителен период от време /на 09.01.2007год. и на неустановена дата в периода от 01.03.2007-04.04.2007год./, както и при една и съща обстановка и при еднородност на вината /пряк умисъл/, като всяко от тях самостоятелно осъществява признаците на състава на едно и също престъпление /чл.213а, ал.1 от НК/ и от обективна и субективна страна представлява продължение на предходното.

При определяне на размера на наказанията, първоинстанционният съд се е съобразил с всички отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства, които се възприемат и

от настоящата въззивна съдебна инстанция.

Предвиденото в закона наказание за деянията, за които подсъдимите Д. и П. са били признати за виновни, предвиждат наказания „Лишаване от свобода“ от пет до петнадесет години и „Глоба“ от пет хиляди до десет хиляди лева, както и възможност съдът да постанови конфискация по една втора от имуществото им.

Като смекчаващи вината обстоятелства, се явяват чистото им съдебно минало, добрите характеристични данни – трудовата им ангажираност, семейното им положение, липса на други противообществени прояви и изтеклия значителен период от време от осъществяване на деянията до настоящия момент, включващ и продължителността на развилия се наказателен процес, за което не може да се търси виновно поведение, изразяващо се и в злоупотреба с права отстрана на двамата подсъдими. По изложените обстоятелства, първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е стигнал до извода за наличие на многобройни смекчаващи вината обстоятелства по смисъла на чл.55, ал.1 и ал.2 от НК, при които и най – лекото предвидено в закона наказание би се оказало несъразмерно тежко, поради което СпНС е определил наказания и за двамата подсъдими при условията на т.1 от посочената разпоредба, като размерът е под най-ниския предел и за двамата подсъдими, а именно: „Лишаване от свобода“ в размер на по три години и „Глоба“ в размер на по четири хиляди лева, като не е постановил наказание „Конфискация“ от имуществото на двамата подсъдими.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е стигнал до извода, че са налице предпоставките и на чл.66 от НК по отношение на наложените наказание „Лишаване от свобода“ и за двамата подсъдими, поради което е отложил изпълнението на същите с изпитателен срок от по пет години, считано от влизане на присъдата в сила.

Видно от материалите по делото, само подсъдимият Д. е търпял мярка за неотклонение „Задържане под стража“, което съгласно чл.59, ал.1, т.1 и ал.2 от НК СпНС, с присъдата си /л.2313, т.6 от НОХД/, е постановил времето на това задържане следва да бъде приспаднато от наложеното му наказание „Лишаване от свобода“.

В предвид изхода на делото, СпНС правилно и законосъобразно е осъдил двамата подсъдими Д. и П. да заплатят направените разноски в производството по делото, свързани с обвинението по чл.213а от НК, поради което присъдата и в тази ѝ част следва да бъде потвърдена.

Водим от гореизложеното и на осн. чл.338 във вр. чл.334, т.6 от НПК, Апелативен съд – София, НО, 3-ти състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №54/09.11.2018год., постановена по НОХД №633/2015год. по описа на СпНС, 15-ти състав,

В ЧАСТТА, с която е признат подсъдимият **М. М. Д.**, род. на ***** год. в гр.***, българин, български гражданин, разведен, с висше образование, неосъждан, с ЕГН:***** за **ВИНОВЕН** в това, че в периода от 09.01.2007год. до 04.04.2007 год. в гр.Плевен, гр.София и гр.Белене, в условията на продължавана престъпна дейност, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение и да се разпорежи с вещи го заплашил с насилие и с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки, като деянията са извършени от длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, придружени със заплахата за убийство, и са извършени от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П., както следва:

На 09.01.2007год. в гр.Плевен, хотел „Балкан“, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение – да се съгласи да изплати на „ИН-80“ООД, по представен му погасителен план, претендирана за дължима сума в общ размер на 70 000лв., го заплашил с противозаконни действия с тежки последици за него и негови близки /“че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“, „че дългът следва човека и където и да отиде дългът ще го следва“ и „че ако не плати в указания му срок първата вноска по поетото задължение ще има много сериозни проблеми“/, като деянието е извършено от длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П..

На неустановени дати за времето от 01.03.2007год. до 04.04.2007год. в гр.София, гр.Плевен, гр.Белене, с цел да принуди Н. Д. Д. да се разпорежи с вещи – да плати сумата от 100 000лв. на „ИН-80“ ООД, го заплашил с насилие и противозаконни действия с тежки последици за него и негови близки /“че той и семейството му ще бъдат убити“, „че ще бъдат продадени на украинци за органи“ и „че ще направят сестра му проститутка на Околовръстното на София“/, като деянието е придружено със заплахата за убийство, извършено е от длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П.,

поради което и на осн. чл.213а, ал.3, т.5 , във вр. ал.2, т.1 и т.4,във вр. чл.26, ал.1 от НК и на осн. чл.55, ал.1, т.1 от НК го е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три години и „Глоба“ в размер на 4000лв., като наказанието „Лишаване от свобода“ на осн. чл.66, ал.1 от НК е било отложено с изпитателен срок от пет години и на осн. чл.59, ал.1 и ал.2 от НК е приспаднато от наказанието „Лишаване от свобода“, времето през което подс.Д. е бил задържан по настоящото наказателно производство.

В ЧАСТТА, с която е признат подсъдимият **Я. Ц. П.**, род. на *****год. в гр.***, българин, български гражданин, разведен, с висше образование, неосъждан, с ЕГН:***** за **ВИНОВЕН** в това, че в периода от 09.01.2007год. до 04.04.2007 год. в гр.Плевен, гр.София и гр.Белене, в условията на продължавана престъпна дейност, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение и да се разпорежи с вещи го заплашил с насилие и с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки, като

деянията са извършени с участието на длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, придружени със заплаха за убийство, и са извършени от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П., както следва:

На 09.01.2007год. в гр.Плевен, хотел „Балкан“, с цел да принуди Н. Д. Д. да поеме имуществено задължение – да се съгласи да изплати на „ИН-80“ООД, по представен му погасителен план, претендирана за дължимата сума в общ размер на 70 000лв., го заплашил с противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки /“че знаят къде ходи детето му на детска градина и къде живее семейството му“, „че дългът следва човека и където и да отиде дългът ще го следва“ и „ че ако не плати в указания му срок първата вноска по поетото задължение ще има много сериозни проблеми“/, като деянието е извършено с участието на длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД, и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П..

На неустановени дати за времето от 01.03.2007год. до 04.04.2007год. в гр.София, гр.Плевен, гр.Белене, с цел да принуди Н. Д. Д. да се разпорежи с вещи – да плати сумата от 100 000лв. на „ИН-80“ ООД, го заплашил с насилие и противозаконни действия с тежки последици за него и неговите близки /“че той и семейството му ще бъдат убити“, „че ще бъдат продадени на украинци за органи“ и „че ще направят сестра му проститутка на Околовръстното на София“/, като деянието е придружено със заплаха за убийство, извършено е с участието на длъжностно лице – М. М. Д., като управител на „ИН-80“ ООД и от две лица – М. М. Д. и Я. Ц. П.,

поради което и на осн. чл.213а, ал.3, т.5 , във вр. ал.2, т.1 и т.4, във вр. чл.26, ал.1 от НК и на осн. чл.55, ал.1, т.1 от НК го е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три години и „Глоба“ в размер на 4000лв., като наказанието „Лишаване от свобода“ на осн. чл.66, ал.1 от НК е било отложено с изпитателен срок от пет години.

И В ЧАСТТА, с която двамата подсъдими М. Д. и Я. П., са били осъдени на ос. чл.189, ал.3 от НПК да заплатят направените разноски по делото във връзка с осъждането по чл.213а, ал.3, т.5 от НК, които са на по 583, 78 лв. за всеки един от двамата и се дължат по сметка на НСЛС и по 214лв. за всеки един от двамата и се дължат по сметка на съда.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в 15-дневен срок от получаване на съобщенията, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____